

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: R.D., nar. ..., bytem ..., *zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Kolín, Legerova 148*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č. j. DSH/4026/16**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Stod, odboru správního a dopravního ze dne 4. 3. 2016, č. j. 2532/16/OSD, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) v souvislosti s porušením § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 6 000 Kč, sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 7 měsíců a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný jakýmkoli způsobem nevyvrátil tvrzení žalobce, že v době spáchání přestupku neřídil vozidlo, což žalobce uváděl již v průběhu řízení. Žalovaný se možností, kterou uvádí žalobce, nikterak nezabýval. Tímto jednáním byla zcela krácena práva žalobce, kdy za situace i kdyby se tato verze jevila žalovanému jako nereálná, mohla být z jeho pozice bez nejmenších pochybností vyvrácena. S ohledem na skutečnost, že se žalovaný touto odvolací námitkou vůbec nezabýval, nasvědčuje zřejmě tomu, že si ani odvolací orgán není jednoznačně jist vinou žalobce za spáchaný přestupek. Shora uvedeným došlo i k narušení dalších z práv účastníka, kdy je zde jednoznačně aplikována presumpce viny, a kdy je zde uvedena ne zcela nemožná verze průběhu skutkového děje, kterou se ovšem žalovaný naprosto nezabýval.

Dále žalobce namítal, že v rámci celého řízení nebyly žalobci prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či jakkoli narušil veřejný zájem, když v celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Žalobce se neztotožnil se závěrem odvolacího správního orgánu, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Žalobce měl za to, že takovéto tvrzení správního orgánu jde naprosto proti smyslu a chápání jednotlivých znaků přestupku, kdy pokud by materiální znaky přestupku odpovídaly znakům formálním, nebylo by potřeba materiální znak prokazovat a zjevně by ani taková zákonná definice postrádala smyslu. Odvolací správní orgán sice uvedl, že spatřuje naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, avšak i tato formulace jde proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku, když toto konstatování by opět stíralo jakýkoli rozdíl mezi těmito znaky. Žalobce byl přesvědčen, že toto konstatování odvolacího správního orgánu je vytvořeno na podporu tvrzení, že materiální a formální znaky přestupku jsou totožné.

V této souvislosti poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, podle kterého je zjevné, že nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by ovšem muselo ze strany správního orgánu dojít k přesnému zajištění místa spáchání přestupkového jednání. Přesné zajištění místa považuje žalobce v souvislosti s materiálním znakem přestupku za klíčové nejen s ohledem na skutečnost, že silnice, na níž měl být spáchán přestupek, prochází rovnými a přehlednými úseky a pouze minimálně jakoukoli zastavěnou oblastí. Je tedy zjevné, že ze strany žalobce nemohlo dojít k jakémukoli ohrožení ostatních účastníků silničního provozu.

Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že v rozhodnutí také není jakkoli specifikováno, jaká byla hustota provozu v době spáchání přestupku, tak aby bylo možno posoudit případnou riskantnost jednání žalobce právě s ohledem na ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce se též domníval, že provoz musel odpovídat možnostem jet lehce vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, kdy pokud by tedy byla ona dopravní špička, kdy zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost, byl by žalobce nucen takovou rychlostí předjíždět jiná vozidla. Lze se tedy domnívat, že i když žalobce po formální stránce přestupek spáchal, ovšem nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil, když takovou skutečnost mohl správní

orgán prokázat právě výpovědi na místě zasahujících policistů. Pro uznání vinným za přestupek musí ovšem správní orgán prokázat, naplnění obou těchto znaků přestupkového jednání, tedy znaky formální i materiální. K tomuto ovšem ze strany správních orgánů nedošlo.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí, a to včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný **ve vyjádření k podané žalobě** předně nesouhlasil s tím, že by se bizarní námitkou odvolatele, že za jízdy přiskočil do kufru, nezabýval. Předmětná námitka je vypořádána na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný dovodil zjevnou absurdnost namítané výměny řidičů a dále upozornil na to, že žalobce nejprve bez výhrad podepsal oznámení o přestupku, poté v řízení velmi nekonkrétně namítl nesprávné užití měřicího zařízení a až posléze vyrukoval s verzí o záměně řidiče. Je tedy zjevné, že žalobcova verze byla uplatněna zcela účelově. Vzhledem k tomu, že žalovaný má za to, že se s předmětnou námitkou detailně vypořádal ve zmíněné části odůvodnění napadeného rozhodnutí, dovolil si v podrobnostech na toto odkázat.

Žalovaný měl rovněž za to, že se detailně vypořádal s otázkou naplnění materiálního znaku přestupku, a to na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, přičemž se domníval, že toto odůvodnění odpovídá i na dílčí námitky obsažené v žalobě. Rozporuje-li žalobce obecnou úvahu, že v běžně vyskytujících se případech přestupků dochází spolu s naplněním formálních znaků i k naplnění materiálního znaku, pak žalovaný připomíná, že tento závěr vychází z konstantní judikatury Nejvyššího a Nejvyššího správního soudu, z níž část je v odůvodnění rozhodnutí citována. Žalobce přitom nenamítá, jaké konkrétní okolnosti by měly společenskou nebezpečnost jeho jednání snižovat pod míru nepatrnou tak, aby k naplnění materiálního znaku nedošlo. Žalovaný měl dále za to, že místo spáchání přestupku bylo dostatečně vymezeno úsekem silnice mezi dvěma obcemi s upřesněním názvu kopce, z něhož vozidlo po vozovce sjíždělo. Žalovanému není zřejmé, jak by mělo být místo přestupku blíže specifikováno za situace, kdy k měření došlo mimo obec, tedy nelze odkázat na č. p. přilehlých obydlí. Ve vztahu k materiální stránce přestupku je pak konkrétní místo zachyceno na snímku z měřicího zařízení, z něhož je patrné, že k přestupku došlo krátce za nepřehledným horizontem a že v daném místě byla poměrně vysoká frekvence účastníků silničního provozu. Odvolatel navíc ve vozidle vezl další osoby, které tak svou jízdou ohrožoval. Žalovaný má za to, že není třeba prokázat, koho konkrétně jmenovitě svým jednáním žalobce ohrozil. Takovýto požadavek by zcela znemožňoval postih dopravních přestupků. Pravidla silničního provozu navíc slouží i k ochraně řidiče, který je v konkrétním případě porušuje. Žalovaný měl dále za to, že společenskou škodlivost nebylo třeba prokazovat výsledkem policistů, když tato je zcela zřejmá z míry překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jakož i ze záznamu přestupku. Přesto však policisté vyslechnuti byli.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku sepsané Policií ČR, Krajským ředitelstvím Plzeňského kraje, územní odbor Plzeň-venkov ze dne 8. 11. 2016, podle kterého se téhož dne v 13:11 hod. žalobce dopustil přestupku na silnici I/26 mezi obcemi Holýšov a

Stod (ve směru na obec Stod) s osobním automobilem značky AUDI A6, RZ ... tím, že překročil rychlost mezi těmito obcemi, když před odečtením odchylky byla naměřena rychlost 146km/h (po odečtení tolerance 141km/h). K přestupku se na místě nevyjádřil.

Z úředního záznamu, který sepsal pprap. K.S. je zřejmé, že vykonával dohled nad bezpečností silničního provozu na sil. I/26 mezi obcemi Holýšov a Stod společně s prap. Š. V 13:11 hod. bylo na této silnici změřeno radarem laser MicroDigiCam překročení rychlosti osobním automobilem značky AUDI A6, RZ ..., a to 146km/h, v úseku silnice, kde je předepsaná nejvyšší povolená rychlost 90 km/h. Po odečtu tolerance radaru žalobce překročil povolenou rychlost o 51 km/h. Po zastavení vozidla byl řidič ztotožněn dle předložených dokladů jako R.D. Ve vozidle se dále nacházel na místě spolujezdce pan J. J.S. , nar. X, bytem ... a na zadním sedadle paní M.D., nar. ..., bytem ... Vozidlo od doby změření do doby zastavení nikde nezastavilo, hlídka měla vozidlo stále na dohled, a proto je vyloučeno, že by do vozidla někdo přistoupil nebo z vozidla vystoupil a dále je vyloučeno, že by došlo k výměně řidičů.

Správní spis obsahuje také ověřovací list k rychloměru č. 8012-OL-70319-15 s platností do 19. 10. 2016. Záznam z radaru zachycuje osobní automobil (označený záměrným křížem), číslo snímku, limit rychlosti 90 km/h, čas měření, a že bylo měřeno na příjezdu.

Na den 17. 2. 2016 bylo nařízeno ústní jednání, o jehož konání byl pořízen protokol. Správní orgán projednal přestupek v souladu s § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) v nepřítomnosti žalobce. Při jednání byl vyslechnut jako svědek prap. K.S., který vypověděl, že dne 8. 11. 2015 prováděl měření rychlosti na místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost do 90 km/h. Bylo to na sil. I/26 mezi obcemi Holýšov a Stod, ve směru jízdy na obec Stod. Namísto byl svědek s kolegou prap. Š. Měření rychlosti prováděl svědek. Měření probíhalo na odpočívadle pod kopcem Trný ve směru jízdy na obec Stod. Bylo změřeno osobní motorové vozidlo Audi A6, jehož RZ si již svědek nepamatoval. Osobnímu automobilu byla změřena rychlost 146 km/h v úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/h. Řidič vozidla byl předepsaným způsobem zastaven na odpočívadle. Ve vozidle s ním byly ještě další osoby, ale přesný počet si svědek nevybavil. Řidiči bylo sděleno, že tento přestupek nelze projednat v blokovém řízení. Dále svědek konstatoval, že po celou dobu od změření vozidla do doby zastavení měli oba policisté vozidlo na dohled, a proto není možné, aby vozidlo zastavilo a někdo z vozidla vystoupil nebo do něj nastoupil. Dále byl vyslechnut jako svědek prap. K.Š., který uvedl, že datum přestupku si již nepamatuje. Dále vypověděl, že prováděl s kolegou prap. S. v úseku sil. I/26 mezi obcemi Holýšov a Stod, ve směru jízdy na obec Stod (v prostoru kopce Trný) měření rychlosti. Měření prováděl jeho kolega. Na základě měření bylo změřeno vozidlo, zřejmě Audi A6, jehož RZ si již nepamatoval. Vozidlu byla v daném úseku s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/h naměřena rychlost asi 140 km/h. Dále svědek uvedl, že po celou dobu od změření do zastavení měli s kolegou vozidlo na dohled, a proto není možné, aby do něj někdo přistoupil či vystoupil.

Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobce uvedl, že nebyl řidičem vozidla, neboť dne 8. 11. 2015 okolo 13:11 hod jel ve vozidle Audi po silnici č. I/26 jako spolujezdec, v době

průjezdu kolem hlídky PČR, která prováděla měření, a seděl na zadním sedadle vozidla. Dále žalobce tvrdil, že několik okamžiků potom spustil systém Belltronics RX 65 euro varování o prováděném měření rychloměrem MicroDigiCam LTI. Řidič vozidla prudce přibrzdil, snížil rychlost, zapnul systém ACC a také systém držení vozidla v jízdních pruzích. Na to ihned začal přelézat na sedadlo spolujezdce a vyzval žalobce, aby přešel ze zadního sedadla a převzal řízení. Toto žalobce učinil a zasedl na sedadlo řidiče, ihned po tomto řidič vozidla, který řídil vozidlo v předemtný okamžik spáchání přestupku, přelézal z místa spolujezdce do prostoru zadních sedadel, kde si sklopil zadní opěradlo a zalezl do prostoru za zadními sedadly, tedy do prostoru pro zavazadla, kde se schoval. Když žalobce řídil vozidlo, jel připoután rychlostí 90 Km/h. Na místě se žalobce nevyjadřoval, neboť by pociťoval případnou újmu osoby schované v zavazadlovém prostoru jako újmu sobě vlastní.

Dne 4. 3. 2016 bylo **vydáno prvoinstanční rozhodnutí**, v němž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona. K naplnění materiální stránky přestupku správní orgán I. stupně uvedl, že společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání zásadním způsobem snižovaly. Co se týče naplnění materiálního znaku přestupku, správní orgán konstatoval, že k značnému překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo na frekventované pozemní komunikaci, ve směru jízdy z kopce, kde je celý den zvýšená frekvence účastníků silničního provozu, tedy lze předpokládat, že v případě srážky vozidel v tomto úseku, by měl tento střet při rychlosti, jakou jel žalobce, daleko závažnější následky než jaké by měl při dodržení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce navíc ve vozidle přepravoval další dvě osoby, jejichž bezpečnost byla také ohrožena. Materiální znak přestupku byl tedy naplněn.

V **odůvodnění napadeného rozhodnutí** se žalovaný vypořádal s žalobce uplatněným odvolacími námitkami a mj. konstatoval, že napadené rozhodnutí považuje za srozumitelné a přezkoumatelné. Uvedl, že místo spáchání přestupku bylo jak ve výroku rozhodnutí, tak i v jeho odůvodnění stanoveno naprosto přesně a konkrétně. K námitce žalobce o nedostatečném zjištění osoby přestupce poté žalovaný uvedl, že z oznámení o přestupku plyne, že jako řidič byl ztotožněn právě žalobce, a to dle občanského a řidičského průkazu. K osobě pachatele přestupku vypovídali rovněž dva policisté, kteří krom jiného uvedli, že řidiče ztotožnili dle uvedených dokladů, přičemž není možné, aby se v průběhu jízdy ve vozidle vyměnili, neboť měli vozidlo po celou dobu od změření do zastavení na dohled. Výpověď policistů dle žalovaného potvrzoval i obrazový záznam přestupku z měřicího zařízení. Žalovaný dal za pravdu správnímu orgánu I. stupně, že žalobcem v této souvislosti uplatněné tvrzení je naprosto účelové, a to z několika důvodů. Předně je zcela nelogické, aby řidič vozidla, který je upozorněn antiradarem (jeho užití je zakázáno) na měřicí zařízení na místo toho, aby zpomalil, přešel na zadní sedačky a poté do kufru. Žalovaný měl dále za to, že žalobcem předestřená výměna osob za jízdy (při rychlosti nejméně 141km/h) je naprosto nereálná bez ohledu na to, jaká speciální zařízení měl žalobce ve vozidle. Vzhledem k tomu, že bylo užito laserového měřicího zařízení a žalobce byl naměřen krátce po překročení výrazného horizontu, který by před tím paprsek laseru zakrýval, bylo by i v případě užití antiradaru vyloučeno, aby byl žalobce varován předem. Navíc již ve stojícím autě je prakticky nereálné, aby se dvě osoby během několika vteřin vyměnily za volantem, pak v jedoucím

autě, je to zcela vyloučeno. S ohledem na vzdálenost vozidla od stanoviště police a jeho rychlost by pak během cca 12 sekund musel původní řidič přelézt zadní sedačku a žalobce si sednout na místo řidiče. Žalobcovu teorii tak žalovaný shledal jako absurdní a za vyvrácenou. K námitce žalobce, že se správní orgán I. stupně nedostatečně zabýval materiální stránkou přestupku, žalovaný uvedl, že s tímto tvrzením nesouhlasí, neboť správní orgán se materiální stránkou přestupku zabýval poměrně pečlivě na str. 10 svého rozhodnutí, přičemž žalovaný s hodnocením správního orgánu souhlasil a zároveň poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 118/2012-26.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce o tom, že v době spáchání přestupku neřídil vozidlo, přičemž se tímto tvrzením ani nezabýval. S ohledem na shora uvedené z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se žalovaný touto odvolací námitkou zabýval, přičemž dospěl k závěru, že tvrzení žalobce je účelové a bylo vyvráceno provedeným dokazováním. Není tedy pravdou, že si žalovaný nebyl jist vinou žalobce, a proto se nezabýval jeho tvrzeními.

V této souvislosti soud dále uvádí, že žalobce sice předestřel správnímu orgánu svou verzi skutkového děje, nicméně především s ohledem na výpovědi zasahujících policistů, které byly podpořeny oznámením o přestupku a obrazovým záznamem z měřicího zařízení má tuto verzi soud za vyvrácenou. Soud má za to, že v řízení před správními orgány bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce v rozhodné chvíli řídil vozidlo, a že spáchal přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona.

K námitce žalobce, že v průběhu řízení nebyly prokázány materiální znaky daného jednání, soud uvádí, že pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka přestupku. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru samozřejmě bez dalšího nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Čím bude vyšší typová

společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výraznější (výjimečnější) musejí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/20112-26). S ohledem na shora uvedené, tedy není chybná argumentace správních orgánů obou stupňů, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. V nyní projednávané věci je ovšem nutno konstatovat, že správní orgány obou stupňů dostály požadavkům vyplývajícím se shora citované judikatury a naplněním materiální stránky přestupku kladeného žalobci za vinu se zabývaly. Přičemž soud se s jejich shora uvedeným posouzením materiální stránky přestupku zcela ztotožnil.

K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008 – 45, kde je uvedeno, že: „*Samotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka (§ 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 4 citovaného zákona. Měla by však vést správní orgán k tomu, aby na materiální stránku tohoto jednání zaměřil svou pozornost, neboť je třeba posoudit, zda zde nejsou další pro věc relevantní okolnosti, které by teprve ve svém souhrnu takový závěr odůvodňovaly.*“ soud uvádí, že i když se žalobce dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti o více než 50 km/h (na rozdíl od přestupce ve shora citovém rozhodnutí, který se dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 2 km/h) správní orgány obou stupňů se naplněním materiální stránky přestupku dostatečně zabývaly. Pokud žalobce v této souvislosti namítá, že zjištění místa přestupku považuje žalobce v souvislosti s materiálním znakem přestupku za klíčové, neboť je s ohledem na místo správní přestupku zjevné, že ze strany žalobce nemohlo dojít k jakémukoli ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, soud k tomu uvádí, že místo spáchání dopravního přestupku bylo náležitě zjištěno. Jednalo se o sil. I/26 mezi obcemi Holýšov a Stod, ve směru jízdy na obec Stod (v prostoru kopce Trný), kde je rovný úsek silnice, který se svažuje směrem k obci Stod, což je patrné i z obrazového záznamu měřicího zařízení. Vzhledem k markantnímu překročení nejvyšší povolené rychlosti v daném místě není rozhodné, zda se jedná o oblast s minimální zastavěností, ale je důležité, jak poukazovali správní orgány obou stupňů, že se jedná o místo s vysokou frekvencí účastníků silničního provozu.

Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že provoz v době spáchání přestupku musel odpovídat možností jet lehce vyšší rychlostí než je maximální povolená, tedy že hustota provozu v době spáchání přestupku byla nízká.

Soud má za to, že jízdu žalobce lze posoudit za riskantní vzhledem k naměřené rychlosti, která nebyla jak tvrdí žalobce lehce vyšší než je maximální povolené rychlost na daném úseku. Navíc v daném místě je poměrně vysoká frekvence účastníků silničního provozu, k přestupku došlo krátce za nepřehledným horizontem a ve vozidle žalobce vezl další osoby, které tak svou jízdou ohrožoval. Soud se naopak ztotožnil s argumentací žalovaného, že pokud by došlo ke střetu vozidel v dané naměřené rychlosti, mohlo by to mít vážné následky, resp. daleko těžší až fatální, než kdyby došlo ke srážce a žalobce by přitom

dodržoval nejvyšší povolenou rychlost na daném úseku. Přičemž soud je dále toho názoru, že není třeba prokázat, koho konkrétně jmenovitě svým jednáním žalobce ohrozil.

Soud shledal v souzené věci, že došlo k naplnění obou znaků přestupkového jednání, jak formálního tak i materiálního. V daném případě nebyly zjištěny žádné výjimečné okolnosti, které by snižovaly společenskou nebezpečnost žalobce do té míry, že by jeho jednání neodpovídalo ani nejlehčímu běžně se vyskytujícímu se případu přestupku dané skutkové podstaty.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování zhodnotil všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a měl na zřeteli základní zásady správního práva.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).**

V Plzni dne 30. října 2017

Za správnost vyhotovení: M. K.

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně